

दिगो व्यवस्थापनको खाँचो

मेची अञ्चलके प्रमुख शहरका रूपमा परिचय बनाउँदै आएको बित्तमोडमा फोहर व्यवस्थापन नयाँ ढाङ्ले गर्न थालिएको छ । असार १ गते मङ्गलबारबाट फोहर व्यवस्थापन गर्न निरक्तार सरसफाइ सेवा प्राप्तिलाई बित्तमोडको सरसफाइ गर्ने जिम्मा दिएको छ । यसअघि सरसफाइको काम बित्तमोड नगरपालिकाले आफूले तर्फबाट गर्दै आएको थिए । सोमबार नगरपालिकाले कार्यक्रम आयोजना गरेर प्रालिका प्रतिनिधि रवीन भट्राईलाई त्यस सम्बन्धी सम्पूर्णता पत्र हस्तान्तरण गर्दै फोहर व्यवस्थापनमा प्रोग्राम गर्दै आएको चारवटा सवारी साधन र १४ जनशक्ति जिम्मा दिएको थिए । कार्यक्रममा नगरप्रमुख धूव शिवाकोटीले सफाइको काममा सल्लन कर्मचारीलाई नगरपालिकाबाट प्रदान गरिने सेवासुविधा नयटाङ्गेप्रतिवद्धता जनाएका छन् ।

बित्तमोड शहर हुन थालेको धेरै भएको छैन । महेन्द्र राजमार्ग र उत्तरदेखिणलाई जोड्ने राजमार्ग तिसरी भैष्णिक विकास हुन थालेको बित्तमोड हिमालदेखि तराईलाई जोड्ने सेतु बनियो । क्रमशः यसको आवादी बढौदै गयो, व्यापार व्यवसय गर्नेहरू आउन थाले । सदरमुकाम चन्द्रगढी जाने सबैले बित्तमोड आउने पनि भयो । विस्तारै अव्यवस्थित नै भए पनि पक्की घर बनिन थाले र आज आझपुदा आधुनिक सेवा सुविधा, भौतिक पूर्वाधार र संरचनाले पूर्ण भइरहेको छ । तर, देशमै विकसित शहरको पर्याय प्रदूषणबाट बित्तमोड पनि मुक्त हुन सकेको छैन । यहाँको बढ्दो जनघनन्त नै प्रदूषणको मुख्य कारक रहेको छ भने त्यसले पानै असरप्रति सद्य नहुने प्रवृत्ति पनि त्यक्ति जिम्मेवार छ । आफूबाट उत्सर्जित फोहरको व्यवस्थापन आफैते गर्नुपर्दै भन्ने चेतना जागृत नहुन्जेलसम्म फोहरमैलाजन्य समस्याको अन्य सम्भव छैन । देशको राजधानी होस् वा अन्य शहर बजार हुन सबैको सम्भासम्भव न्यून त्यसको व्यवस्थापन स्थानीय सरकारको चुनौती नै हो ।

फोहरमैलाको दिगो व्यवस्थापन वर्तमानको प्रमुख आवश्यकता हो । सडक - सडकमा, टाल-टोलमा, नदी किनार र खाली ठाउँमा ज्याभावी थुपारिएका फोहरको व्यवस्थापन नहुन्जेलसम्म सफाइका नाममा गरिने लगानी 'बालुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउन पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बल्ला घरको नरे पल्ला घर सरे' भयो भने न हास्त्रो जीवन सुरक्षित हुन्दै न त वातावरणको रक्षा हुन्दै । अन्यथा बित्तमोडलाई जीवन दिन एउटा मात्र नदी अन्युवालाई फोहर विसर्जनको धलो बनाउँदै त्यहाँका जलचर प्राणी र त्यही नदीको प्रयोग गरेर उत्पादित कृषि क्षेत्रको अस्तित्व र गुणमा परेको असरको जिम्मेवार जनप्रतिनिधि र पालिका हुनु पर्नेछ । त्यसैले पनि व्यवसायिक संस्थालाई सहज सेवाको वातावरण तयार गर्दै फोहरमैलाजन्य समस्याको दिगो व्यवस्थापन गर्न स्थानीयवारीले पनि नगरपालिकालाई सहयोग गर्नु पर्दै । सामुहिक जबाफदेहीताले मात्र यसको दीर्घकालीन समाधान हुन्दै र प्रदूषणमुक्त बित्तमोडको सप्ताह पूरा हुनसक्छ ।

मोहन सिंह

बेल्ट एण रोड इनिसएटिभ (विआरआई) विशेष रूपमा बान बेल्ट, बान रोड (ओबोर) परियोजनाको रूपमा परिचित छ ।

यो सन् २०१३ मा पहिलो पटक चिनियाँ गष्टपति शी जिनियिंगले घोषणा गरेका थिए ।

पूर्वार्थामा लगानी र माध्यमबाट विभवको बाँकी मुलुकसँग भू-राजनीतिक सबैथ्य बनाउने निकानो आग्रह यस अन्तरदेशीय भीमाकाय आधारित हाँचाको मूल इरादा हो । वास्तवमा भन्नुदै, विआरआईको मुख्य इरादा तीव्रताका साथ उदाउँदै माध्यमिको रूपमा चीनको वर्चस्व प्राप्त गर्नु हो । यदै यो परियोजना कार्यमा कूनै तुकेको गलत मार्गिचित्र छैन भने, बीआरआईले राजनीतिक, आधिक र सांस्कृतिक आदानप्रदानको माध्यमबाट सहभावी देशहरूको रूपान्तरणमा दुलो भूमिका खेल सक्छ । तर चिनियाँ आधिक लेनदेनको असिध इतिहासले बीआरआईको अतिरिक्त लक्ष्य र उद्देश्यमा एक दीर्घ आसाका र चासो उपनगराउँछ । भू-राजनीतिक र भू-राजनीतिक द्रुष्टिगताको चीनको यो परियोजना वैश्विक आधिक प्रत्यय र असंगत राजनीतिक प्रभावको खोजीको लागि एक वित्तारको रूपमा देखिन्छ । चीनले यो परियोजनाभित्र पूर्वाधार, लगानी र व्यापारको लामो सूचीको बीचमा त्यसै एउटा सुस्पष्ट बीआरआई परियोजना चीन र नेपाल बीचको प्रस्तावित रेलनगराउँछ । यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सचेत गराउँदै कानून बनाएर नियन्त्रण गर्ने नीति बनाउनु पर्दै । कानूनको अबज्ञा गर्नेलाई दिग्दित गरेर वातावरण रक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नु पर्दै । तर, त्यस अद्य डिम्प्ड साइटको व्यवस्थापन, फोहरको वर्गीकरण, पुर्वार्थक लगायतका पूर्वाधार तयार गर्नेतर्फ स्थानीय सरकारको भूमिका देखिनु पर्दै । फोहर व्यवस्थापनको नाममा 'बलुवामा हालेको पानी' मात्र हुनेछ । त्यसका लागि स्थानीयवारीलाई सच

दुई मात्रा खोप लगाएका मानिसले मास्क लगाउनुपर्छ कि पढेन ?

संजीव गिरी

केही सातांशि अमेरिकाको सेन्टर फर डिजीज कट्टोल एन्ड प्रिमेशन (सीडिडी) ले पूर्ण खोप लगाइसकेका अमेरिकीहरूले बाहिर खुला खेत्रमा हिँडल गर्दा मास्क लगाउन नपर्न थोपणा गयो ।

नयाँ मापदण्डमा उसले खोपका आवश्यक मात्रा लगाइसकेका मानिसले एलै हुंदा वा खोप लगाइसकेका अन्य व्यक्तिहरूको सातो समूहमा अनुहार ढाक्न नपर्न उल्लेख गयो अमेरिकामा जस्तै नेपालमा पनि खोपको दुवै मात्रा लगाएका व्यक्तिहरूले मास्क लगाउन नपर्न कितपयोको धारणा रहेको पाइन्छ ।

तर चिकित्सक तथा विज्ञानरूप भनेन तुलनात्मक रूपमा समृद्ध राट्टोको व्यवस्था सिक्के गर्न सक्ने अवस्थामा नेपाल नरहरोको र नेपाली परिवेशमा खोप लगाइसकेका व्यक्तिहरूले समेत मास्क प्रयोग गर्नुपर्न बताउँछन् ।

किन मास्क लगाउनुपर्छ त ?

यति बेला विश्वभरि कोरोनाभाइरसका विभिन्न प्रकारहरू फैलिरहेका छन् । कोरोनाभाइरसका किन लगाउन समेत खोपको पहिलो फाइल भएको छ । त्यस्तै रोग प्रतिरोधी क्षमता कम भएकाले खोप लगाए पनि खोले काम नगर्न हुन्छ । उनीहरूलाई जोगाउन अरुले मास्क लगाउन पर्न दुवै मात्रा लगाएका मानिसलाई खोपले थेग्दछ ।

सबैलाई खोप लगाएकाले पनि फाइल उपलब्ध नहुने तर धैर्य अप्रेरो सङ्घमण नहुने भन्ने भरा आइरहेको छ । त्यस कारण मास्क लगाइराल्न तै उचित हुन्छ ।

मास्कको भैतिजो डेल्टा भेरिअन्ट को तुलनामा त्यो 'फाई' ५० देखि ६० प्रतिशत बहाल सझामक देखिएको र अत्यन्त भेरिअन्ट को तुलनामा त्यो 'फाई' ५० देखि ६० प्रतिशत बहाल सझामक रोग विशेषज्ञ डा. अनुप सुवेदी बताउँछन् ।

कोमिडको यो प्रकारमा नेपालमा पनि दिइएको अवसर्फड-आस्ट्राजेनेकाले विकास गरेको खोपको 'धौवै मात्रा चाहिने जस्तो देखिएको' उनको भनाइ छ ।

यस्तो सङ्घमणीलाई धैर्य भएको भेरिअन्ट थारे भलचक हुंदा समेत सर्न सक्ने भएकाले मास्क लगाउहाल रहेको नपर्न सकिने अवस्था नरहरोको विज्ञानरूप तरिका गर्नुपर्न बताउँछन् ।

नियमहरू डाइनामिक (परिवर्तनशील) भए कुन बेला कर्तव्य भेरिअन्ट फैलिएको छ, कर्ति मात्रामा फैलिएको छ, त्यसवाट खत्ता कस्तो छ र त्यसका आधारमा यस्ता मास्कमन्त्री गाइडलाइन फेरिने भए । खोपले के गर्दे भन्ने स्पष्ट छ दुई मात्रा लगाएका मानिसलाई खोपले थेग्दछ ।

सबैलाई खोप लगाउन सक्ने सरकारको क्षमता भए पनि कितपय विरामीको विभिन्न काणांश खोप लगाउन नमिल्ने हुन सक्छ । त्यस्तै रोग प्रतिरोधी क्षमता कम भएकाले खोप लगाए पनि खोले काम नगर्न हुन्छ । उनीहरूलाई जोगाउन अरुले मास्क लगाउन पर्न दुवै मात्रा लगाएका व्यक्तिहरूले मास्क लगाउन नपर्न कितपयको धारणा रहेको पाइन्छ ।

तर चिकित्सक तथा विज्ञानरूप भनेन तुलनात्मक रूपमा समृद्ध राट्टोको व्यवस्था सिक्के गर्न सक्ने अवस्थामा नेपाल नरहरोको र नेपाली परिवेशमा खोप लगाइसकेका व्यक्तिहरूले समेत मास्क प्रयोग गर्नुपर्न बताउँछन् ।

नेपालमा हालसम्म २४ लाख २२ हजार जनाभन्दा केही बढी मानिसले कोमिड खोपको पहिलो फाइल उपलब्ध नहुने भन्ने भरा आइरहेको छ । त्यस कारण मास्क लगाइराल्न तै उचित हुन्छ । मास्कमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुई-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क खोले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै मात्रा लगाउनुपर्ने सम्भावना चाहिं खोपकै कारणले त्यो सम्भावना भन्दा धैर्य पर्न दुवै सुवेदीले भन्ने ।

नेपालमा लगाइएका खोपहरूको प्रभावकारिता किति छ र तिनले वर्ति एस्ट्रीटीडी बनाए भन्ने कुरा हेनै सकिने अवस्था नरहरोको नेपालमा दुक्किर्गांग मास्क लगाउन सिफारिस गर्न नसकिने दिपिडियोमोलजी तथा रोग नियन्त्रण महाशाखाका (इंडीसीडी) पूर्व निर्देशक डा. बासुदेव पाडे बताउँछन् ।

हुन त हाम्रा अस्पतालहरूमा आएका विरामीहरू कोमिडको भैतिजो डाक्टरमा खोपले थेग्दछ ।

हेदा जसले खोप लगायो तिनमा सक्ने त सङ्घमण नै कम भयो, सङ्घमण भएकै भए पनि गम्भीर नभएको भन्ने हाम्रो प्रारम्भिक ठार्याइ छ । हाम्रोमा लगाएको खोपको प्रभावकारिता हामीले हेत्तो र त्यसले किति एन्टिवडी बनायो हेरेप धार्याइ छ न्युट्रलाइजेशन गर्न सक्छ, भाइरस थिरे पनि एन्टिवडीले काम गर्न सक्छ भन्ने सक्छ ।

त्यस्तो अध्ययन गर्न नसक्ने र अरु देशकै भर पनुपर्ने हुंदा हामीले त्यो रिस्क लिन सक्नैन्दै- पाण्डेले भन्ने । इंडीसीडीका थर्का पूर्वप्रमुख बावारमा मारसिनीका अनुसार 'प्रयोगात्मक हिसावाले आएका खोपहरूले' किति समय काम गर्दै भन्ने कुरा ठार्याकै नियौत भई नसकेको अवस्थामा एकपटक मास्क खोलिसके पाँच सवैजात्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिगत धारणा रहेको उनले बताए ।

दुवै मात्रा लगाएकाले मास्क लगाउनुपर्छ कि पर्नेकै ?

दुवै मात्रा खोप लगाएका मानिसहरूको भेट हुंदा 'मास्कको गरेका छन् भने ६,९१,९५४ जानाले दोस्रो मात्रा प्राप्त गरेका छन् । समुदायमा ठूलो अनुपातमा खोप लगाएको क्षेत्रमा मास्क लगाउनुपर्ने कल्पना गर्न सक्छन् । तर हामी चाहिं समुदायमा खोप लगाउनुपर्ने मानिस यस्तै कम छन् कि हामीले अहिले तै नामाक लगाउनुपर्ने सम्भावना चाहिं खोपकै कारणले त्यो सम्भावना भन्दा धैर्य पर्न दुवै सुवेदीले भन्ने ।

नेपालमा लगाइएका खोपहरूको प्रभावकारिता किति छ र तिनले वर्ति एस्ट्रीटीडी बनाए भन्ने कुरा हेनै सकिने अवस्था नरहरोको नेपालमा दुक्किर्गांग मास्क लगाउन सिफारिस गर्न नसकिने दिपिडियोमोलजी तथा रोग नियन्त्रण महाशाखाका (इंडीसीडी) पूर्व निर्देशक डा. बासुदेव पाडे बताउँछन् ।

हामी चाहिं समुदायमा अहिले तारिका लगाउन आयोग गर्नुपर्ने हुंदा हामीले अवस्थामा भार बढी भन्ने दुवै मात्रा लगाउनुपर्ने सम्भावना भन्दा धैर्य पर्न दुवै सुवेदीले भन्ने ।

हामी चाहिं खोपले थेग्दछ कि काम रहेको उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले थेग्दछ कि काम गर्दै भन्ने दुवै-तीन वर्षको अनुभव हुनै तबसम्म मास्क लगाउनुपर्ने सार्वत्रालाई उपलब्ध नहुने अपनो व्यक्तिहरूले त्यो खोपले थेग्दछ ।

त्यस कारण पर्ने समुदायमा खोपले